

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Dosar nr. 409/1/2015

Şedința din camera de consiliu din data de 30 ianuarie 2015

DECLARAȚIE DE INCULPAT

Nume: **BICA ALINA MIHAELA -**

Conform art. 108 alin. (1), (2) și (3) și art. 83 Cod procedură penală , s-au adus la cunoștință:

- fapta prevăzută de legea penală pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și încadrarea juridică a acesteia;

- dreptul de a nu da nicio declaratie pe parcursul procesului penal, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa;

- dreptul de a fi informat cu privire la fapta pentru care este cercetat și încadrarea juridică a acesteia;

- dreptul de a consulta dosarul, în condițiile legii;

- dreptul de a avea un avocat ales, iar dacă nu își desemnează unul, în cazurile de asistență obligatorie, dreptul de a i se desemna un avocat din oficiu;

- dreptul de a propune administrarea de probe în condițiile prevăzute de lege, de a ridica excepții și de a pune concluzii;

- dreptul de a formula orice alte cereri ce țin de soluționarea laturii penale și civile a cauzei;

- dreptul de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înțelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română;

- dreptul de a apela la un mediator, în cazurile permise de lege;

- dreptul de a fi informat cu privire la drepturile sale;

- alte drepturi prevăzute de lege;

- obligația de a se prezenta la chemările organelor judiciare, atrăgându-i-attenția că, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, se poate emite mandat aducere împotriva sa, iar în cazul sustragerii, judecătorul poate dispune arestarea preventivă;

- obligația de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, atrăgându-i-se atenția că, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, citațiile și orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile și se consideră că le-a luat la cunoștință;

- posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției;

I se pune în vedere acestuia să declare tot ceea ce știe referitor la fapta prevăzută de legea penală care i-a fost comunicată.

Ora începerii ascultării inculpatei: 21:09

Inculpata declară:

Cu privirea la acuzație ce se referă la Comisia de restituire a proprietăților din cadrul ANRP din care am făcut parte de la sf. an.2010 și am participat la aprox.5 ședințe. Așa cum am menționat și în declarațiile anterioare, la acea vreme nu îi cunoșteam pe Dorin Cocoș, pe Alin Cocoș, pe Gheorghe Stelian sau alte Persoane care au avut raporturi contractuale cu acea comisie sau cu ANRP. Așa cum rezultă din declarațiile date în celălalt dosar și reluate în parte în prezența cauză, respectiv declarația lui Diacomatu Sergiu, Baciu Adrian și alți martori angajați ANRP, era notorie relația de conflict dintre mine și Diacomatu în cadrul comisiei. Mai mult, în ședința din 24.02.2011 când am propus amânarea dosarului privind restituirea către Gheorghe Stelian, eu și dl Diacomatu am votat în două moduri diametral opuse. El a votat împotriva amânării aprobării acestui dosar, iar eu am votat și am susținut necesitatea amânării și necesitatea audierii expertului. Mai mult, dl Diacomatu m'a acuzat că doresc să transmit semnale nepotrivite către solicitant, aspect ce rezultă din procesul-verbal. În aceste condiții, raportat cum că Alin și Dorin Cocoș au avut două persoane în cadrul comisiei pentru care au făcut trafic de influență în soluționarea dosarului, respectiv eu și Diacomatu, probele administrative în cauză, arată o fractură de logică în gândirea procurorului. Ori eu și Diacomatu aparțineam aceleiași grupări și trebuia să avem poziții comune, ori eu și Diacomatu nu aveam nimic în comun și nici nu aparțineam aceluiași grup de interese. Probele arată fără dubiu că poziția pe care am avut-o în acea comisie a fost una legală și corectă, iar la dosar nu există nicio probă care să indice că cele două persoane menționate anterior au luat legătura cu mine, exceptând aserțiunea procurorului.

Subliniez încă o dată – nu îi cunoșteam pe Alin și Dorin Cocoș, nici ei, nici Elena Udrea și nicio altă persoană nu mi-au sugerat cum ar trebui să mă comport în comisie respectivă și am acționat conform legii și pregătirii mele profesionale.

3

În legătură cu presupusul teren ce l-aș fi primit de la Alin și Dorin Cocoș, doresc să arăt că nici un moment nu s-a discutat de oferirea vreunui bun și doresc să subliniez că eizar raționamentul juridic că cele două persoane au făcut trafic de influență față de mine și mi-ar fi oferit un teren în 2011 pe care nu-l aveau în proprietate, teren ce l-au achiziționat în 2012, și mi l-ar fi oferit în 2013.

Nu înțeleg nici în prezent acuzația care mi se aduce din acest punct de vedere, deoarece este ilologic să mi se oferit un bun de o persoană pe care nu o cunoșteam pentru comportamentul meu din comisie în condițiile în care nu avea bunul în proprietate. Toată practica judiciară și doctrina susține că obiectul mitei trebuie individualizat.

Până la urmă, ce se presupune că mi s-a oferit mie, ceva ce nu aveau?!

Se susține în referat de împrejurarea că Alin și Dorin Cocoș au exercitat acțiuni de trafic de influență în ceea ce mă privește pentru a vota într-un anume fel în comisie, dar în afară de afirmația procurorului nu se indică nicio probă cu privire la realizarea traficului de influență, respectiv: martori, interceptări telefonice, ambientale, declarații ale inculpaților. Mai arăt încă o dată, că nu-i cunoșteam pe acești oameni în 2011. L-am întâlnit pe Dorin Cocoș accidental în 2013, și provenim din medii diferite.

Mi s-a spus că urmare a traficului de influență exercitat de Alin și Dorin Cocoș, am adresat întrebări neseroioase expertului în comise, aşa este susținerea procurorului, fără a se indica care sunt criteriile obiective după care se califică întrebările ca fiind serioase sau neseroioase.

Vreau să mai precizez referitor la participația lui Ionuț Mihăilescu în legătură cu această presupusă faptă: - în ceea ce-l privește pe Ionuț Mihăilescu ca și ceilalți colaboratori ai mei, nu obișnuiesc să le fac confesiuni ori să le aduc la cunoștință aspecte din activitatea mea profesională. Eram și sunt bună prietenă cu acesta, dar nu sunt tovarășă de infracțiuni cu acesta și nici el cu mine.

Și eu și Mihăilescu ne-am aflat sub un proces de monitorizare intensă din partea DNA, constând în interceptări telefonice începând cu luna iunie 2013. A existat o activitate și discuție la vedere în legătură cu terenul ce face obiectul cercetării dar nu se referea la mită, cadouri sau trafic de influență, nicăieri nu rezultă că am primit gratuit vreun teren. Niciuna dintre discuții purtate între noi sau terțe persoane, acest teren nu a est obiect de discuție. Nu rezultă de niciunde că Mihăilescu a făcut trafic de influență asupra mea intermediindu-l pe Cocoș Alin în 2011 sau ulterior.

Din nicio probă a dosarului nu rezultă aşa ceva, iar dacă acest lucru ar exista sunt dispusă să închei un acord de recunoaștere a vinovăției.

Dacă aş fi văzut vre-o probă pe care nu aş fi putut să o combat, aş fi recunoscut fapta şi aş fi preferat să primesc cu o treime mai puțin din pedeapsă, dar nu pot recunoaște ceea ce nu am făcut, și de aceea prefer să fiu condamnată pentru ceea ce eu afirm cu tărzie că nu am făcut.

Cred că singura vină pe care o are Ionuț Mihăilescu este că a fost prieten cu mine, iar a lui Alin și Dorin Cocoș este că am fost prietenă cu Elena Udrea.

În ceea ce-l priveşte pe dl Videanu, ultima oară l-am văzut pe Videanu în persoană în Guvern, când stătea la masă și era suficient de arogant ca să mă bage în seamă, eu fiind doar secretar de stat.

Ministrii Guvernului Boc, din 2008-2010, până la remaniere, aşa numiții „greii din PDL”, unde o includ și pe Elena Udrea, nu obișnuiau să stea de vorbă cu aparatul tehnic cum ne spunea dl Predoiu. Noi stăteam la ușă, iar ei înăuntru. Ocazional când aveau nevoie de poziția noastră tehnică eram invitați înăuntru.

Nu am cu dl Videanu nici măcar relația de cunoștință, nu am comunicat și nu comunic cu acesta. Nu aveam prieteni și cunoștințe comune, nu frecventăm aceleși restaurante și nu mergem în vacanțe similare, și provenim din lumi diferite.

Legat de dosarul Romgaz, precizez că atunci când am preluat şefia DIICOT, dl Videanu nu avea nicio calitate procesuală deși urmărirea penală era începută din 2010 față de Ion Nicolae și alte 30 persoane. Procurorii puteau cere începerea urmării penale și până la momentul numirii mele ca șefa direcției. De la momentul începerii UP și până formularea cererii nu se administrase nicio probă nouă. Practic urmărirea penală a început ca urmare a solicitării formulată de mine, aşa cum s-a făcut cu privire la celălalt ministru Varujan Vosganian, pentru care Parlamentul nu a dat aviz. Dacă procurorii DNA mi-ar fi percheziționat calculatorul de la biroul DIICOT, ar fi observat că referatul cu propunerea de începere a urmării penale a fost lucrat de mine în proporție de 80%, iar pentru întocmirea acestuia am venit în week-end la muncă.

Legat de plângerea societății, și nu a d-lui Videanu cum se reține în referatul procurorului, nu am primit-o personal, ci prin registratură, am primit-o la mapa de corespondență. Am parcurs plângerea și am constatat că ea făcea trimitere la altă plângere din octombrie 2013 soluționată de către proc.șef serviciu cu o soluție de respingere a cererii însă se menționa în această plângere că se aduc acte suplimentare față de ce se învederăse inițial. Legal, am dat-o la opinie unuia dintre procurorii de caz, respectiv Trif. Acesta a venit să-mi spună că e o situație modificată, dar în opinia sa, conform art.250 Cpp trebuie să o adresăm judecătorului de drepturi și libertăți. Cu acea ocazie, aşa cum rezultă din rezoluția scrisă, ce se află pe lucrare, am arătat că nu sunt de acord cu opinia sa, că potrivit art.304 alin.1 Cpp, text de remediu, doar am susținut textul codului de procedură în

Parlament, puteam analiza legalitatea și temeinicia actului, atât din oficiu, cât și la cererea părții. I-am spus că în opinia mea soluția de sechestrul pe acțiuni este nelegală deoarece:

1. În 2012 societatea și-a transformat acțiunile nominative în acțiuni la purtător.

2. Conform fișei certificate din registrul acționarilor din august 2010, Videanu nu figura ca acționar la acea societate.

3. conform art.99 Lg.31/1990 modif. Prin Legea 446 – regimul juridic al acțiunilor la purtător este fundamental diferit de acțiunile nominative sub aspectul modului de transmiterea a acestora în sensul că simpla tradițune a acțiunii reprezintă transmiterea proprietății fără alte formalități, iar documentul comunicat de societate - extrasul din registrul acționarilor indică că Videanu își înstrăinase acțiunile către cei doi copii ai săi. În august 2013, anterior datei de 24.09.2013, când s-a luat măsura de sechestrul. I-am spus dl procuror la acea vreme că mă surprinde superficialitatea cu care tratează problema, că societatea suportă prejudicii de imagine pentru care DIICOT ar fi putut să răspundă și ca urmare mi-am asumat actul decizional. Documentele erau clara, textele erau clare, iar soluția judecătorului ar fi fost aceeași, motiv pentru care am procedat la remedierea situației. Nu a fost o acțiune ascunsă, i-am înmânat procurorului de caz copie după ordonanță dacă era nemulțumit de soluția mea, se putea duce la procurorul general, întrucât este independent în activitatea sa. Așadar totul a fost la vedere, iar soluția a fost cunoscută de toată lumea.

Pe ordonanța de sechestrul, se poate observa că aceasta vizează vila dl Videanu, terenuri și alte bunuri care însumate valorează câteva zeci de mil. de euro. de aceea este inexplicabil că sunt acuzată de abuz în serviciu pentru 200.000 lei și să fiu propusă pentru a doua oară la arestare, în condițiile în care măsura de sechestrul era vădită nelegală, deoarece, partea decăzuse din termenul de trei zile contestație prev. de art.250 cpp,

Am dat ordonanță în februarie 2014, iar la acel moment eram supravegheată, motiv pentru care nu înțeleg de ce nu s-a acționat de îndată și nu să fiu lăsată să fac alte fapte.

Dosarul lui Ioan Nicolae, face parte din categoria de dosare monitorizate de SRI ca urmare a solicitării mele de când am fost numită șefă la DIICOT. Echipa de investigație este formată din procurori, ofițeri SRI și ofițeri de poliție judiciară. Astfel, eu nu mă pot apuca să fac aranjamente la un dosar a cărui monitorizare chiar eu am cerut-o. nu puteam să fac favorizări, atât timp cât chiar eu am cerut ca de dl Videanu să fie pus sub urmărire penală și pentru o sumă de 200.000 lei. Astăzi de fapt am aflat că nici nu puteam să asigur vreun folos deoarece acele

acțiuni conform contractului depus de dl Videanu astăzi în sală nu pot fi vândute timp de 30 de ani., aşa încât acuzația este netemeinică.

Ca procuror am pus concluzii de achitare, a infirmat rechizitorii atunci când am considerat că aşa trebuie, mi-am asumat actul decizional și dacă interpretăm corectarea legală a drepturilor unor părți drept abuz în serviciu, atunci niciun procuror nu va mai avea curajul să corecteze lezarea drepturilor unor persoane, pentru că va ajunge în locul meu, dacă „îl iubește o anumită persoană”.

Cu referire la infirmarea actului procedural întocmit de către mine, proc. general Tiberiu Nițu a procedat astfel ca urmare a stării de temere față de proc. șef DNA Codruța Laura Kovesi.

Nicăieri în Codul de procedură penală la art.250 nu este prevăzut că este exclusă controlul de remediul al șefului ierarhic. Iar din modalitatea de redactare a textului legal, art.304 Cpp, permite proc. șef să corecteze de îndată. Din punctul meu de vedere, art.250 Cpp, intervine doar atunci când șeful ierarhic este de acord cu soluția procurorului. Dar dacă nu sunt de acord, art.304 permite infirmarea soluției, altfel procurorul șef este pe post de „poștă”, ceea ce nu este cazul meu.

Menționez că dl Videanu nu a luat legătura cu mine, nici direct, nici indirect. Nimeni nu mi-a solicitat să pronunț soluția, ce am considerat-o legală, cu privire la sechestrul și aș proceda în aceeași manieră și a doua oară. Mă așteptam să văd în referatul procurorului indicarea modalității în care s-a stabilit legătura subiectivă între mine și Videanu, deoarece, din punct de vedere legal, complicitatea presupune stabilirea unei astfel de legături concrete și nu telepatice, și sunt confuză cum s-a stabilit această înțelegere între mine și Videanu atâta timp cât noi nu ne-am întâlnit, nici direct, nici indirect.

Cu privire la acuzațiile ce mi se aduc, raportat la persona dl Tender:

După ce am preluat șefia DIICOT în iunie 2013, urmarea unor discuții avute cu proc.șef adj. Giorgiana Hosu și proc. șef serviciu Silvia Ștefănescu, mi s-a adus la cunoștință faptul că există o carență de procurori în compartimentul judiciar, iar proc. Mirel Rădescu dorește să își desfășoare activitatea pe domeniul combaterii macro criminalității economico-financiare dorind să ocupe una din cele două funcții de conducere. Urmare a acestei situații, s-a procedat la racolarea unor noi colegi pe compartimentul judiciar de la alte unități de parchet și am solicitat dnei Ștefănescu să prezinte o propunere de repartizare a dosarelor ce urmează a fi susținute în instanță. Urmare discuției avute am primit cu viza celor două doamne o propunere de repartizare a cauzelor, dl Mirel Rădescu pierzând la repartizare dosarul cu Ovidiu Tender, repartizat dnei proc. Curelaru. Am întrebat procurorii dacă îi deranjează repartizarea, era o speță simplă în care eu am făcut rechizitoriu, pentru o înșelăciune și un abuz în serviciu, răspunsul acestora a fost negativ.

La puțin timp după această redistribuire am fost contactată de Coldea Florian, prim. adj. SRI, care m-a invitat la o cafea. Cu acea ocazie acesta m-a întrebat care e stadiul dosarului Tender și care e părerea mea cu privire la situația juridică din cauză. I-am explicat starea de fapt și în opinia mea o soluție de achitare este exclusă, iar Coldea a insistat să-mi explice că lucrurile sunt „cam subțiri” în ceea ce-l privește pe Tender, și că eu ca procuror de caz am fost un pic cam zeloasă când am dispus trimiterea sa în judecată. Deoarece a tot insistat să mă convingă că Tender nu este atât de vinovat precum pare, la un moment dat, mi-a prezentat o informare strict secretă în legătură cu care pot arăta că : dl Tender prin natura relațiilor din Africa prezintă interes pentru siguranța națională și una dintre firmele sale derulează niște contracte. L-am rugat pe Coldea să-mi permită să mă documentez mai bine, am avut o discuție cu Curelaru în legătură cu această cauză, am întrebat-o care e opinia sa, care este practica instanțelor, iar la cca 3 săptămâni m-am întors la discuția cu Coldea fiind cu „temele făcute”. I-am spus acestuia că este exclusă o soluție de achitare. În acel moment Coldea, vădit deranjat de poziția mea, mi-a replicat că „nu o să o sfârșesc bine, deoarece nu înțeleg că este vorba de siguranța națională”. Știind ce a pătit Angela Ciura și Ciprian Nastasiu (care mi-a fost chiar coleg de birou), m-am gândit să aplic o stratagemă ca să „nu o sfârșesc rău”, respectiv l-am întrebat dacă există vreo incompatibilitate între modalitatea de executare a pedepsei și siguranța națională, moment în care mi-a spus că nu, atât timp cât Tender se află în libertate nu este nicio problemă și mi-a cerut să-l informez cu ce se întâmplă la fiecare termen de judecată – ceea ce am și făcut. Vreau să subliniez – Ovidiu Tender nu putea obține suspendarea condiționată a executării pedepsei, deoarece atât Codul vechi și nou, din perspectiva infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, în caz de condamnare, nu i-ar fi permis judecătorului aplicarea acestei modalități de executare. Tender a fost trimis în judecată pentru infracțiunile de instigare la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave (3 ani – 10,6 ani), două infracțiuni de spălare de bani (3 la 10 ani închisoare) și o înșelăciune simplă (1 la 5 ani). Din simpla analiză matematică a limitelor minime a infracțiunilor menționate se poate constata că și în ipoteza aplicării minimului special, pedeapsa resultantă era mai mare de 3 ani închisoare ce putea permite suspendarea sub supraveghere. O perioadă lucrurile au stat în regulă, însă ulterior, am observat o răcire a relațiilor dintre DIICOT și SRI, deoarece sub aspectul numărului de sesizări primare pe care DIICOT le-a primit, acesta era aproape nonexistent. În anul 2014 am primit max. 10 sesizări, toate neseroioase, în timp ce uitându-mă la DNA am observat că aproape activitatea era cu SRI, iar singurul om operativ din SRI era dl Coldea, dl Maior neavând valențe

8

operative. Cred că cineva i-a spus dl Coldea că nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei și s-a supărăt.

Referitor la afirmația din referat cum că relațiile dintre DIICOT și SRI erau bune, deoarece DIICOT și-a ținut bilanțul în sediul SRI, doresc să arăt că est tendențioasă deoarece aprobată am primit-o de la dl Maior, Coldea nefiind consulat.

Discutam cu Coldea cel puțin o dată pe lună despre dosarul Tender. La una dintre întâlniri am fost întrebătă ce părere am despre faptul ca dl Mihăilescu lucrează la dl Tender. I-am explicat lui Coldea că nu pot discuții cu Mihăilescu despre Tender, deoarece noi avem relații de egalitate între noi doar în ceea ce privește prietenia, iar în ce privește partea profesională Mihăilescu nu este în măsură să îmi ceară astfel de lucruri și a avut exemplul unui alt prieten tot consilier al meu, care a avut obrăznicia să îmi ceară un lucru nepotrivit și pentru care am rupt relațiile: este vorba de denunțatorul Cătălin Ștefan.

L-am întrebat pe Coldea dacă e vreo problemă cu relația mea cu Mihăilescu, acesta mi-a sugerat că ar fi cazul să rărim întâlnirile, iar eu i-am spus că nu voi face acest lucru atât timp cât Mihăilescu este principal în raport cu mine, moment în care Coldea mi-a spus că îmi asum relațiile pe care mi le aleg și nu poate preveni ceea ce nu știe. Nu era prima dată cand Coldea îmi sugera cu cine ar trebui să fiu prietenă și cu cine nu, însă nu am ținut cont de sugestiile domniei sale, cu excepția unei singure situații remediate între timp.

Pe măsură ce se apropia dosarul Tender de finalizare, mi s-a părut corect și principal, având în vedere că a pătit Ciprian Nastasiu, în urma concluziilor susținute în sala de jud. pe simpla dispoziție verbală a proc. șef - vezi cazul Omar Haysam, să nu o las pe Claudia Curelaru să ajungă într-o poziție similară. Atunci i-am cerut dnei Curelaru să întocmească un referat pe care să îl aprobe în scris cu privire la concluziile pe care urma să le pună în sala de judecată cu privire la modalitatea de executare a pedepsei, referat pe care l-am adus și la cunoștința proc. șef – Ștefănescu Silvia, am întocmit și un proces-verbal pe care l-am semnat știind că niciodată legal, vreun judecător nu va putea să aplice, ceea ce este consemnat în acele lucrări, deoarece circumstanțele legale nu-i permiteau acest lucru. Precizez faptul că nu am forțat și nu am obligat pe nimeni să aibă o anumită atitudine și am avut în vedere alegerea celei mai bune situații și pentru DIICOT și pentru mine pentru „a nu o sfârși rău” aşa cum mi s-a promis, lucru care pare că nu mi-a ieșit. Este notorie în sistemul judiciar, relația de prietenie și colaborarea dintre doamna Kovesi și Coldea, și am văzut cu proprii ochi ce au pătit Ciurea și Nastasiu din cauza celor doi. Am căutat o linie de echilibru puțin imorală dar legală deoarece au fost situații în practică, când inclusiv procurori DNA au solicitat constatarea

prescripției pentru unele infracțiuni, dar jud. au dispus condamnarea, cum este cazul dos. „Transferurilor cu fotbaliști” și nu i-am văzut arestați. Chiar Mirel Rădescu a pus concluzii similare în dosarul cu Roșca Stănescu, dar acesta din urmă a fost condamnat. Nu mi-aș fi lăsat vreun coleg să facă vreo faptă nelegală. Am mers pe o linie acceptată ca fiind legală și în cazul altor procurori. Am trăit cu spectrul răzbunării lui Koveșî încă de la momentul numirii în funcție, când pe internet citem articole în care se susținea că „Kovesi o arestează pe Bica”. Existau colegi care refuzau să discute la mine în birou, pe considerentul că DNA mi-a pus tehnică acolo. Veneau ziariști și avocați care îmi spunea să fiu atentă că pe la diverse reuniuni se discuta că „Kovesi va avea capul meu pe masa dumneaei.” Am sperat, fără temei, că dacă nu faci lucruri, nu are ce să se întâmple. Am ajuns într-un asemenea grad de „paranoia”, încât am delegat competența de control al procurorului șef DIICOT către șefii de serviciu pe anumite dosare, ajungând în situația penibilă de a nu-l deranja pe acel procuror un an și jumătate numai să nu se susțină că am interferat în vreun dosar. Unul dintre aceste dosare este dosarul cu Nicolae. Nu l-am deranjat pe proc. de caz Șpaiuc timp de un an jumătate, evident cu excepția sechestrului, care era de competența mea. Nu cred că Kovesi are vreun dosar în Direcție de care să nu știe nimic. Eu am avut, și poate acest lucru ar putea reprezenta un abuz în serviciu, deoarece de frică am delegat atribuțiile către alte presoane.

Subliniez că este notorie în Ministerul Public, relația lipsită de simpatie cu dna Kovesi și faptul că am plecat la Ministerul Justiției din cauza acesteia, fiind celebre certurile dintre noi.

Am încercat să ii spun de câteva ori lui Ionuț Mihăilescu, că aşa cum l-am cunoscut în anchetă pe Tender, nu este un om cu caracter și că o persoană care mi-a oferit mită în 2006 de 1 milion de euro nu este o persoană de care să te apropii. Însă acesta mi-a povestit de copii și nevasta lui Tender și de ce suflet are acesta. Însă cunoscându-mi antipatia față de Tender, nici măcar Mihăilescu nu a avut curaj să-i pună o vorbă bună, însă i-a pus-o dl Coldea în modalitatea arătată.

M-am întrebat pe perioada detenției, cum am ajuns lipită de imaginea dl Cocoș pe care nu-l cunosc, și am avut o revelație raportat la imaginile surprinse la Paris. În rechizitoriul și actele întocmite de dl proc. Popoviciu se arată că mă aflam pe procedura de supraveghere și este ușor de înțeles cine mi-a făcut filajul. Este ușor de înțeles cine a publicat și pozele pe acel site, ce a dispărut după două ore. Este clar că nu există probe că mă cunoșteam cu Dorin Cocoș, dar prietena prietenei a devenit în ochii opiniei publice și prietena lui Cocoș.

O altă întrebare pe care mi-o pun este împrejurarea în care Tender a plecat din țară înainte cu două zile înainte ca eu să fiu ridicată de pe stradă, iar acum

apare în dosarul DNA ca denunțător de bună-credință în legătură cu presupuse activități infracționale pe care eu le-am săvârșit.

Din dosar se poate observa că DNA s-a sesizat cu privire la mine, Tender și Ionuț Mihăilescu încă din februarie 2014 și nu înțeleg de ce nu s-a intervenit. Cred că nu au avut de ce să intervină și pe ce anume.

În final, doresc să precizez că sunt procuror în cadrul Parchetului General din 2003, iar fiecare procuror are dreptul la 35 zile concediu/an, însă eu am o restanță de 300 zile concediu. În 2014 nu am avut deloc concediu, cu excepția unei zile petrecute la Paris. Timp de 17 ani de când am fost procuror, nu am avut nicio sesizare de abatere disciplinară sau de altă natură la DNA. de când a venit dna Kovesi în funcție, am cel puțin 20 sesizări din oficiu, prima fiind făcută în 13 iulie 2013, la o lună de la investirea mea în funcție. Cred că lucrurile acestea spun totul despre „grija” lui Kovesi față de activitatea mea personală și profesională.

mi-ar fi plăcut ca în celălalt dosar în care sunt cercetată, că oamenii doresc să soluționeze dosarul, nu să se abțină pe capete sau să se pensioneze.

Nu doresc să devin patetică, urmare celor declarate în fața judecătorului de drepturi și libertăți, sper să nu am situația deținutului Crivăț de la Penitenciarul Codlea, care arestat fiind și-a găsit inexplicabil sfârșitul la 32 de ani, doar pentru că a vorbit de SRI

Ora finalizării ascultării inculpatei: 23:08